

פרשת תצוה

ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט (כח, ד)

בגמרא מסכת זבחים (דף פ"ח עמוד ב') מובא שהאבנט מכפר על הרהור הלב.

חסיד אחד הגיע פעם אל רבו המגיד הקדוש ממזריטש וקבל בפני הרבי על שאינו מצליח לטהר את מוחו וליבו מהרהורים רעים וממחשבות זרות.

ציוה עליו המגיד שיסע אל הצדיק רבי זאב מז'יטומיר שבאותם ימים החזיק בית מזיגה בכפר קטן.

עשה החסיד כאשר ציוה עליו רבו ויצא לדרכו.

כעבור טלטולים לא מעטים הגיע באישון ליל אל הכפר ופנה אל בית המזיגה.

בשעה מאוחרת זו היה בית המזיגה כבר סגור.

דפק החסיד על הדלת אולם איש לא נענה.

דפק האיש ביתר חוזק ואף הרים את קולו בצעקות אלא שמאום לא הועיל.

בלית ברירה נותר האיש מחוץ לבית המזיגה כל אותו הלילה.

למחרת בבוקר נפתחה הדלת והאורח הוכנס אל הבית פנימה שם ניתן לו חדר קטן בו יוכל ללון.

שהה החסיד כמה ימים בבית המזיגה אלא שלא הבחין בשום דבר מיוחד בהנהגותיו של ר' זאב.

חשש התגנב ללבו שמא בא לכאן בחינם...

מאחר שכך, החליט החסיד שהגיע הזמן לשוב אל ביתו, אולם קודם שעזב ניגש אל ר' זאב ושאל: רבינו המגיד שלח אותי לכאן ואינני יודע מדוע...

אני אגיד לך מדוע שלח אותך נענה ר' זאב רבינו המגיד ביקש ללמד אותך שהאדם הוא בעל הבית ולמי שאיננו רוצה הוא לא נותן להיכנס!...

מקור: וקראת לשבת עונג